

Til § 35.

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 5, stk. 1.

Til § 36.

Stk 1 og 2 erstatter § 5, stk. 2-4 i den gældende lov.

Under hensyn til betydningen af, at det er det samme børneværn, der tager stilling til anvendelsen af alle de i § 27 nævnte hjælpeforanstaltninger, og for at opnå en forenkling af kompetencereglerne er forsorgen i alle tilfælde henlagt til børne- og ungdomsværnet i den kommune, hvor indehaveren af forældremyndigheden eller den, der faktisk udøver forældremyndigheden her i landet, har bopæl. Undtagelse er alene gjort for de tilfælde, hvor der ikke er nogen indehaver eller faktisk udøver af forældremyndigheden her i landet.

Man har dog fundet det rigtigst at bevare adgangen for et børneværn til at fortsætte en påbegyndt forsorg, også efter at forældrene er fraflyttet kommunen.

Ved bestemmelsen i stk. 1, sidste punktum, søges hindret, at en børneværns sag ikke bliver behandlet på grund af praktiske vanskeligheder med sagens oversendelse eller på grund af tvivl om kompetence.

Stk. 3 erstatter den gældende lovs § 20, hvorefter uenighed mellem kommuner om, hvilken kommune der skal varetage forsorgen, afgøres af vedkommende amtmand med rekurs til socialministeren. Det er anset for mest hensigtsmæssigt at henlægge disse afgørelser til direktoratet for børne- og ungdomsforsorgen, idet de ligger på linie med direktoratets vejledningspligt. Hvor der opstår tvivl, vil direktoratet kunne træffe afgørelsen ud fra, hvad der må anses for mest praktisk af hensyn til forsorgens gennemførelse.

Til § 37.

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 53, idet dog en del bestemmelser af administrativ karakter er udskudt til behandling i cirkulære.

Der er ikke noget i vejen for, at tilsynsværgemål oprettes eller opretholdes under forsorg uden for hjemmet. Det kan f. eks. være af pædagogisk betydning, såfremt der er etableret en god kontakt mellem tilsynsværgen og børneværnsselev, men børne- og ungdomsværnet må naturligvis være opmærksom på, at der ikke opstår kompetenceproblemer mellem tilsynsværgen og anbringelsesstedet, jfr. § 40, stk. 2.

Vedrørende stk. 3 henvises til bemærkningerne til § 23, stk. 2.

Til § 38.

Bestemmelsen angiver hovedindholdet af børne- og ungdomsværnets forpligtelse og beføjelse vedrø-

rende børn og unge, som er anbragt uden for hjemmet af børne- og ungdomsværnet, og sammenfatter herved dele af den gældende lovs § 59, § 62, stk. 1 og 3, § 63 samt § 68, stk. 1. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger i afsnit III. 6. i. om forældremyndigheden.

Til § 39.

Bestemmelsen dækker den gældende lovs §§ 64-67. Arterne af anbringelsessteder er dog nævnt i forslaget § 27, stk. 2, nr. 5, og de forskellige typer anerkendte børne- og ungdomshjem fremgår af § 83 og § 84.

Til stk. 3 bemærkes, at taksterne for plejeløn bør fastsættes således, at der er mulighed for ikke blot at dække de positive udgifter, som plejen medfører, men også at yde et rimeligt vederlag til plejeforældrene for det opdragende og det praktiske arbejde, der er forbundet med plejen.

Til § 40.

Stk. 1 svarer nærmest til den gældende lovs § 71, stk. 1, § 73, stk. 4 og 5, og § 77. Det bemærkes særligt, at bestemmelsen bl. a. indebærer, at børne- og ungdomsværnet skal sørge for, at børn, der foreløbig er anbragt i spædbørnehjem eller i børnehjem, så snart som muligt anbringes i familiepleje, jfr. § 39, stk. 2. Såfremt det viser sig, at et barn trænger til særforborg, optages kontakt herom med vedkommende særforborgsmyndighed. Der må ligeledes i god tid tages stilling til den rette placering af pågældende med henblik på uddannelse.

Stk. 2 svarer til § 62, stk. 2. Det er kun den daglige omsorg, der overdrages til andre. Det endelige ansvar for forsorgen, bevares under alle omstændigheder hos børne- og ungdomsværnet.

Stk. 3 svarer til § 71, stk. 2. Bestemmelsen er dog udvidet til at gælde alle børne- og ungdomshjem. Såfremt uenighed mellem en forstander og børne- og ungdomsværnet angår udskrivning af forsorg eller hjemgivelse på prøve, afgøres sagen af landsnævnet for børne- og ungdomsforsorg, jfr. § 49.

Til § 41.

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 63, stk. 2. Når barnet er anbragt i et børne- og ungdomshjem kan forbindelsen med hjemmet varetages af forstanderen eller en medarbejder ved institutionen, men børne- og ungdomsværnet har som hidtil ansvaret for, at det sker.

De rejseudgifter, der kan blive tale om for børne- og ungdomsværnets medlemmer og medarbejdere, og nødvendig støtte til forældre til rejseudgifter kan af børne- og ungdomsværnet afholdes som børneværnsudgifter, jfr. § 104, medens tilsvarende ud-